

— Моля ти се, како Вѣрка. прости ме! Азъ направихъ това зло . . .

Слѣдъ тѣзи Надеждини думи, Вѣрка мѣтнала лѣвата си рѣка на Надежда. прѣгърнала я и рекла:

— Прощавамъ те сестрице, защото казваишъ истината, но помни други пѣтъ да се пазишъ отъ грѣшки: стореното зло мѣчно се поправя отпослѣ!

Недоволното дръвце.

(ПРИКАЗКА)

Въ гората расло едно дръвце. То имало корави и добливи листа, като игли.

Веднажъ дръвцето се заплакало:

— Ахъ, колко съмъ нещастно! Всичкитѣ ми другари наоколо иматъ прѣкрасни меки листа, само азъ съмъ покрито съ тѣзи пусти бодили... Никой неможе да се допре до мене. Боже, дай ми листа отъ чисто злато!

Мрѣкнало се, и дръвцето заспало.

Сутринтъ, като се събудило, видѣло че е облѣчено въ златни листа.

— Ето нѣ, това искамъ. казало дръвцето. Сега съмъ доволно. Златни листа нѣма нито едно дърво въ гората. Благодаря на Бога.

Когато мрѣквало пакъ, прѣзъ гората миналъ единъ сиромашъ съ човалъ на рамо. Той видѣлъ златнитѣ листа, обралъ ги до едно, турилъ ги